

REDAKTIONSSEKRETÆREN

af Erik Bøgh.
(1868. Folketheatret.)

Chansons de Beranger No 70.
(opr. „Ballet des Pierrots“)

Allegro.

Gustava. **Bassing.** **Gust.**

I. **Gust.** 1. Jeg haa-ber, at jeg har den Æ-re... Be-va-rest De er vel-be-kjendt. Man si-ger mig, at
2. Jeg har nu n at den mod-ne Alder. **Bas.** Ja vel: De er jo kon-firmert— **Gust.** Ja, mangen Gang det

Bas. **Gust.** **rall.**

1. De skal væ-re for le-gen for en Re-censent. Des vær-re, ja! Min Her-re, da er jeg til Tje-ne-ste.
2. fo-re-fal-der mig selv, at jeg er lidt blasert; Men De forstaar jo nok, at naar, som jeg, mangaar i sit

Bas. **Gust.** **a tempo.** **Bas.** **Gust.** **rall.**

1. Tak skal De ha'l Saa slaar De til? Ja naar De vil! Ja, der-ved sæt-ter De In-ter paa Spil.
2. nit-ten-de Aar og alt har lært, hvad der er værd at læ-re, saa er det ik-ke saa sært.

3.
GUSTAVA. I Æsthetik jeg praktisered
Som Skoledreng.
BASSING. Nej, tænk hvor rart!
GUSTAVA. I fire Aar jeg recensered
Theatret.
BASSING. Hvor?
GUSTAVA. I Middelfart.
Mimik, Plastik,
Rhytmik, Musik
Og hvad der kaldes dramatisk Teknik
Af hver en Art—
Alt er mig klart.
Det læres snart.
BASSING. Ja... i Middelfart!

4.
BASSING. Af Dem kan Publikum da lære
At dømme Kunstnerne?
GUSTAVA. Ja vel!
De døde holder jeg i Ære,
De levende— skal slaas ihjel.
BASSING. Se, den Moral
Er ej saa gal.
GUSTAVA. Nej, uden Pral, den er højst ideal
Og genial—
Og radical—
Og kort sagt: Jeg er en Helvedes Kall!

„Kaspar var en pudsig Fyr.“
Variant af Dupnys „Gubhen Didrik“

Bassing.

II.

1. Véd Du en for hør-det Sjæl, En, som Rang og Stånd ej æn-ser som saa-gar tør
2. Véd Du En, hvis Ho?-de kan syv Slags Vævl paa en-gang rum-me, En, hvis Ø-re-
3. Véd Du En, der staar for Skud og har in-gen om-me Ste-der En, med rig-tig

1. Væ-re fæl i-mod Ex-cel-len-ter En, som i Fræk-hed det der-til har dre-vet,
2. hin-der man bru-ge kan som Trom-me, En, der knap vaag-ner om Mor-ge-nen, før-end
3. gar-vet Hud, se-ig som Saa-le-læ-der En, der fra Mor-gen til Af-ten kan taa-le

1. at han har las-tet, hvad Da-mer har skre-vet? Saa-dant et U-dyr med Næb og med Klør
2. Godtfolk slaar Kat-ten af Ten-den paa Dø-ren, og som dog al-drig bli'r döv-el-ler ør-?
3. for-fra og bag-fra at prikkes med Naa-le u-den at mi-ste sit go-de Hu-mør-?

a tempo.

1. han er god til Re-dak-tør, han er god til Re-dak-tør.
2. han er god til Re-dak-tør, han er god til Re-dak-tør.
3. han er god til Re-dak-tør, han er god til Re-dak-tør.

4.

Véd Du En, der som en Struds
Alt kan sluge, Alt fordeje,
En, der selv i Søl og Smuds
Vove tør sin Trøje:
En, som kan dypes i Fjer og i Tjære,
Galde og Sværte— ja, hvad det skal være—
Og som endda ikke skifter Kulør—?
||: Han er god til Redaktør. :||

5.

Véd Du fremfor Alting En,
Der tør binde an med Alle,
En, der staar paa egne Ben,
Staar til han maa falde;
Men som, om ogsaa i Dag man ham fælder,
Atter i Morgen til Kampen sig melder
Ligesaa lystig og trøstig som før—?
||: Han er god til Redaktør. :||

Fredm. Epist. 62.
(oprindl. „Svenska fackeldansen.“)

Allegro.

III.

Bassing. Steendal. Bas:

Sten - dal! nu tror jeg det spø - ger. Ja ik - ke sandt? Det var Løj - er, Tak for sidst! Men

kje - re - ste Ven, Jeg er som fal - den fra Sky - en! Hvad har bragt Dig her til By - en?

Steend:

Damp og Længsel. Sa - gen er den: Jeg sad der ov - re i Hu - len og maatte fa - ste i Ju - len,

nu vil jeg ju - le i Fa - ste - lavn. Nu er jeg her, og nu gaar jeg

paa Kar - ne - val, ja, nu slaar jeg Kat - ten af Tøn - den i Kjo - ben - havn!

Andante quasi Allegro.

Berangers Sange No 22.
(oprindl. Doche., „Le parti carré.“)

Gustava.

IV.

1. Jeg har nu saa - dan mi - ne eg - ne Tan - ker om Grunden til, at næ - sten in - gen

1. Mand tør la - de Kvin - den bry - de si - ne Skran - ker og frit og frej - digt vi - se, hvad hun

1. kan. Mon ej det er af Frygt man in - de spærrer os i vort Hjem? Jo Sa - gen er nok

1. den, at al - le Mæn - de - ne vil væ - re Her - rer, men al - le Her - rer - ne, ak, de er langt fra Mænd.

2.

Paa Ballerne vil de kun engagere.
 Hvorfor kan vi ej faa den samme Ret?
 Ak nej! Det tør De ikke risikere,
 De véd, en Dame bliver aldrig træt.
 Og gjælder det at vælge sig en Mage,
 Hvorfor maa de kun fri, vi Andre ej?
 Ak jol! De stakkels Herrer er saa svage,
 De véd, at de kan aldrig, aldrig sige Nej.

3.

Hvorfor monstro de tappre Krigsmænd nægter
 Vort Kjen en Plads i deres Bataillon?
 Ak jo: De véd, at ingen af dem nægter
 At lære Damer Subordination.
 Hvorfor gav ej de vise Statsmænds Skare
 Os Plads i Raadet? — Det er ligefrem;
 En Krinoline i Conseillet bare.
 Saa er der ikke længer nogen Plads til dem.

Allegro.

36

Steendal.

E.B.

V.

1. Se fest æ der Her-ren, E ta - se - rod Maank, ham ha nu di Fornem - me valt te
 2. Saa æ der Jo - stis - ro - den, ded æ en stour Fi lu - ri - kus, ded si - er jej faa

1. Ristasmænd faa vos, ded æ en Hallaank, aa væ - ho - red æ han aa halt. Se ded va mod mej, a han
 2. jøe had - de fi - re Pro - ces - ser i fjour, aa han lou me tau, e di trej. Se trej a di fi - re, ded

1. stil - le - de sej, aa der bleu en Gri - nen og Eni - sen, men ded va sku it - te a ham, men a mej, aa
 2. æ dou faa galt. Hya Fan' ska vi saa mæe Jo sti - sen? Men ded ha jøe lou - ed, han ska faa be - talt, aa

1. derfor ska han i A vi - sen. Men ded va sku it te a ham, men a mej, see der forska han i A vi - sen.
 2. nu ska han eng i A vi - sen. Men ded ha jøe lou - ed, han ska faa betalt, aa nu ska han eng i A vi - sen!

3.

Aa Prousten, han præker saa sødt aa saa godt,
 Men han æ jost rejted polert.
 Te Julen jøe ga ham en Griis aa let Smaat:
 Jøe sku ju ha Jens kaanfermert.
 Men han va nok ette fornøjed endda:
 Te Paaske saa slauted han Grisen
 ||: Den aad han, men Drengen, han bleu sku vist a.
 Jou - han ska men Sæl i Avisen. :||

4.

Aa saa æ der Douteren, han skulle ske
 En Skamfærd, den Bunne - Balber!
 Aa Skytten Mathisen - aa saa - la me se!
 Saa trouer jøe, der itte æ fler...
 Jou Mølleren, ham ska Di osse ta med,
 Faa jøe prutter ette paa Frisen.
 ||: Aa Dejnen - ja, han gjør nu ingen Faatred -
 Men han ska sku dou i Avisen! :||

Allegro.

„Gubben Noak.“

VI.

Gust. Her nu ba - re, har nu ba - re: Gaa De hjem i Fred.
 Steend. Nejt De skal in - te sva - re, Deres Skrigen kan De spa - re, tag Dem ba - re lidt i va - re, jeg kan skrige med.

Den fa - ta - le Skræ - - der hvor - for nu De græ - - der

kald ham en Forræder - han for tjener in - te bedder, men en Skræder. Skræder. Skræder! Skræder! Skræder! Skræder! Skræder! Skræder! Skræder! Skræder!

kom - mer ik - ke kom - mer ik - ke Dem det Mind - ste ved.

Jeg skal li - ge øj - e - blikke lig la' Dem en Stevning skikke. Har han ik - ke Lov at drikke og at slaas i Fred?

Allegro. „Seinen Schäfer zu erwarten.“ (frit)

VII. Steend. 1. Jæ ha - de te min Me - sters Ber - the en Kjerlighed jo, den va' ren! Men hun va falsk, aa
2. Hun va mit Haab, hun va min Løk - ke, Hun va min Tan - ke Da' aa Nat, te jæ fek gort mit

1. hin - nes Hjer - te de va saa haardt som Kram - pen - sten. Jæ sto i Bø - sten - hen - ner - læ - re,
2. Sven - ne - stök - ke aa kom i Frak - ke aa i Hat. Nu fek jæ Reng' i beg - ge Ø - ren,

1. Jæ va kons Dreng og en - te mer; men hinner Løst va Guld og Æ - re; Hun velle ha' en tydsk Balber.
2. aa jæ fek tændt en Ba - de - kop, nu va jæ en - te læn - ger Sø - ren. Jæ vaden on - ge Pip - pe - rop.

3.
Aa nu be der en Gratuleren,
Aa der be Bal paa vorres Kro,
Aa jaj aa Tydsken - ham Balberen,
Vi friede nu begge To.
Men Amor, han se Landsforrædder,
Aa Mester mæ, de ku jæ se!
Aa Berthe hun va ente bædder:
Di holdt mæ Tysken alle Tre!
Den danske Vaudeville 34te Lev. (3 Bind.)

4.
Saa daalig ha jæ aldri vaaren,
Jæ husker blot, di bar mæ hjem,
Aa da jæ vouned næste Maaren,
Saa sa' jæ bare: „Den va slem!“
De skønne Drømme, di var fløjne,
Den nye Hat va liesaa,
Ud gek jæ mæ to brune Øjne,
Aa jæ kom hjem mæ ed Par blaa.

Allegro.
Bassing.

Gust.

Bas.

III.

1. Min før - ste Mand, ak ja, han var Pro - fes - ser - Pro - fes - sor i? Den
2. Min an - den Mand, ak ja, han var det Sam - me. Gust. Pro - fes - sor i? Bas. Py -

1. høj - e - re Ma - gi. Han gjor - de ma - ge lø - se Tour d'A - dre - ser og
2. ro - Py - ro - tek - nik. Gust. Fyr vær - ke - ri. Bas. Ja, han var Fyr og Flam - me. Han

Gust.

Bas.

1. var et u - be - gri - be - ligt Ge - ni. En Dag o Skrækl! O Skræk! O Skrækl! En
2. ex - plo - de - re - de hvert Øj - e - blik. En Mor - gen - stund Gust. Nu vel? Bas. Nu vel, saa

Begge.

1. Dag forsvandt han selv Putz væk! Væk! Væk! En Dag for - svandt han selv Putz væk! Væk! Væk!
2. spranghan selv i Luf - ten med et Smæld, saa sprang han selv i Luf - ten med et Smæld.

3.

BASSING. Min tredje Mand — han leved for sin Himmel,
Han var Professor —

GUSTAVA. I Astronomi!

BASSING. Nej nej — i Luftballon!

GUSTAVA. Og han blev svimmel

Og faldt

BASSING. Mais non, Monsieur! — Han blev deri:

Han kunde ikke sige Stop —

:Nu gaar han immer, immer høj're op. :

4.

BASSING. Min sidste Mand han var Ostindianer.

At løbe, det var hans Professorat.

Han var fæmos paa alle Løbebaner

Og havde Pris fra hver en Potental.

Han løb fra Alle: Ein, Zwei, Drei! —

:Der løb blot En fra ham — og det var mig! :

Allegro.
Gust.

Kiefer., „Heil dem Manne.“

IX.

Tak for De-res ven-li ge Be-søg og hvert et Bi-faldssmil og hver en mun-ter lat-ter,

der gav Liv og Lu-ne til vor Spøg, og dob-belt Tak, hvis De vil se den at-ter,

Fine.

Et jeg be-der Dem blot hu-ske her, mens Dommens sto-re strænge Ti-me staar for Dø-ren:

Hvis jeg syn-det har som Se-kre-tær, saa maa De hol-de Dem til Re-dak-tø-ren.

Helst maa De ham spa-re, men hvis der er Fa-re, han for Alt maa sva-re, jeg jeg si-ger ba-re:

D.C. al Fine.